

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **H. N. B. Ch.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2019, č. j. 17 A 8/2019 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE05-PS2-2018, prodloužil žalobci podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a to o deset dní (do 24. 12. 2018).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Neshledal, že by žalovaný pochybil, jestliže prodloužil zajištění žalobce. Pro další postup ve věci žalobce bylo rozhodné, zda podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a zachová si v souladu s § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu status žadatele o udělení mezinárodní ochrany, či nikoliv.

Žalovaný prodloužil zajištění o 10 dní, neboť bylo zřejmé, že v této době bude tato otázka vyřešena a zároveň tak nebude překročena maximální doba zajištění cizince dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Rozhodnutím o prodloužení zajištění bylo zabráněno, aby se žalobce vyhnul hrozícímu vyhoštění. Prodloužení zajištění na základě napadeného rozhodnutí tedy dle krajského soudu mělo potenciál vést k naplnění svého účelu.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud i žalovaný chybně posoudili jeho situaci, neboť sice tvrdí, že stěžovatel učiní vše, aby zabránil svému vyhoštění, zároveň však poukazují na nejistotu ohledně toho, zda podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Přitom bylo zcela zřejmé, že tuto žalobu podá, což také učinil. Prodloužení zajištění, navíc pouze o deset dnů, tedy nesledovalo svůj účel a nelze jej ospravedlnit. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, obsah správního spisu a na obsah kasační stížnosti napadeného rozsudku. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V projednávané věci není sporu o skutkovém stavu věci. Stěžovatel byl po překročení česko-německých hranic dne 21. 8. 2018 německou policejní hlídkou kontrolován a následně zajištěn, jelikož vzniklo podezření stran jeho nelegálního vstupu na území Německa. Dne 23. 8. 2018 byl od orgánů německé policie žalovaným převzat na základě Dohody mezi Vládou České republiky a Vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 3. 11. 1994. Stěžovatel nepředložil žádné doklady, které by prokazovaly jeho totožnost. Na základě lustrace v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že mu nebylo vydáno vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Dne 26. 8. 2018 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že ve Vietnamu má velký dluh, který není schopen platit, a proto může být ohrožen jeho život. Žalovaný dne 22. 11. 2018 vydal rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2018. Do dne 13. 12. 2018 tak běžela lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Ode dne vydání rozhodnutí o

pokračování

zajištění nenastal žádný z důvodů pro ukončení zajištění dle § 46a odst. 13 zákona o azylu a též nebylo zjištěno, že by v případě stěžovatele nastala změna, v jejímž důsledku by se stal zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V rámci přezkumu důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu pak bylo zjištěno, že tyto důvody trvají i nadále, třebaže původně stanovená lhůta zajištění měla uplynout dne 14. 12. 2018. Žalovaný v době vydání rozhodnutí neměl informaci o tom, že by stěžovatel žalobu již podal. Nebylo možné předjímat, zda žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo ji nepodá a tím bude také pravomocně ukončeno azylové řízení. Z tohoto důvodu přistoupil žalovaný k prodloužení zajištění o 10 dní, které dle jeho názoru měly být dostatečné pro objasnění uvedené otázky.

[8] Spornou otázkou v projednávané věci je, zda bylo namíste zajištění prodloužit o deset dní za účelem zjištění, zda stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, či nikoliv. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudcích ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 105/2019 - 25, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 Azs 104/2019 - 30, a jejich závěry plně přebírá.

[9] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže [...] byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[10] Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *[m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem žalovaného o účelnosti zajištění. Existuje zde totiž oprávněná domněnka, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Ostatně tuto skutečnost stěžovatel nijak nerozporuje. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl policejní hlídkou (společně s dalšími osobami asijského původu) kontrolován po překročení státní hranice mezi Českou republikou a Německem, a z jeho jednání je zřejmé, že jeho původní cílovou zemí bylo Německo. S ohledem na absenující vazby k osobám na území České republiky a na nedostatek finančních prostředků je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil za hranice státu, aby tam (opětovně) podal žádost o mezinárodní ochranu. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 105/2019 - 25.

[12] Pokud stěžovatel tvrdí, že žalovanému mělo být zřejmé, že žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá, a prodloužení jeho zajištění tedy nebylo účelné, nelze tomuto názoru přisvědčit. Ačkoliv podání žaloby bylo logickým krokem neúspěšného uchazeče o mezinárodní ochranu ve stěžovatelově postavení, žalovaný tento krok nemohl automaticky předvídat. I kdyby totiž pravděpodobnost podání žaloby byla vysoká, v případě jejího nepodání a propuštění stěžovatele ze zajištění by byla s velkou

pravděpodobností zmařena realizace jeho vyhoštění. Prodloužení zajištění o deset dní, ke kterému přistoupil žalovaný, tak sledovalo legitimní cíl a bylo v souladu s právní úpravou (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 105/2019 - 25, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 Azs 104/2019 - 30).

[13] V projednávané věci nebylo ani možné využít zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS: „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ a na rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelnými v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. V posuzovaném případě je zjevné, že s ohledem na stěžovatelovu očividnou snahu dostat se do Německa a na neexistenci jakýchkoliv kontaktů v České republice žalovaný nemohl stěžovateli uložit místo prodloužení zajištění zvláštní opatření. Podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 105/2019 - 25.

[14] Důvod, pro který k prodloužení zajištění došlo, je tedy logický a naplňuje účel zajištění, kterého nebylo možno dosáhnout jinak. Tímto účelem zajištění bylo ověření, zda byla či nebyla podána žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Závěr o jejím podání si žalovaný nemohl utvořit sám, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by o podání žaloby žalovaného informoval či že žalovaný již o podané žalobě musel vědět; pouze se domnívá, že podání žaloby mělo být žalovanému zřejmé a předvídatelné z jeho jednání. Taková úvaha je však mylná, jak již bylo vysvětleno výše. Pokud pak stěžovatel tvrdil, že žalobu podal, odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že žalovaný nemohl podání žaloby stěžovatelem automaticky předpokládat, nepochybil tedy, jestliže rozhodl o prodloužení zajištění za účelem objasnění toho, zda stěžovatel tuto žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 105/2019 - 25, a ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 Azs 104/2019 - 30).

VI.

[15] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

[17] Krajský soud ustanovil stěžovateli zástupce z řad advokátů, JUDr. Ing. Jakuba Backu, který stěžovatele v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu